

การศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ
ที่พูดโดยคนไทยและคนอินเดีย : กรณีศึกษาปัจจัยเพศ
A comparison study of Bangkok Thai tones spoken
by Thai and Indian speakers: A case study of gender

กันตินันท์ เพ็ญสุพรรณ*

yim_kantinan@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนไทยและคนอินเดียที่พูดภาษาฮินดีเป็นภาษาแม่ โดยศึกษาปัจจัยเพศที่มีผลในการใช้ภาษา เก็บข้อมูลโดยใช้รายการคำที่เป็นคู่ของคำสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวที่มีโครงสร้างพยางค์ใกล้เคียงกันจำนวน 16 คู่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการฟังและใช้โปรแกรม praat เพื่อแสดงค่าความถี่มูลฐานรวมถึงแสดงสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงและใช้สถิติทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนไทยและคนอินเดียมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-values <0.05) ในทุกเสียงวรรณยุกต์ โดยคนอินเดียทั้งเพศหญิงและเพศชายมีค่าความถี่มูลฐานที่สูงกว่าคนไทย เมื่อพิจารณาสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ พบว่าคนอินเดียเพศหญิงมีสัญลักษณ์คล้ายคนไทยมากกว่าคนอินเดียเพศชาย โดยเฉพาะการออกเสียงคำสระเสียงสั้นและในคำพยางค์ตายและคนอินเดียเพศหญิงและเพศชายสามารถออกเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ดีกว่าวรรณยุกต์ระดับ โดยสามารถออกเสียงวรรณยุกต์จั่วไว้ได้คล้ายคลึงกับคนไทยมากที่สุด

คำสำคัญ : วรรณยุกต์, ความสั้นยาวของสระ, ภาษาไทยกรุงเทพฯ, ภาษาฮินดี, เพศ

* นิสิตระดับปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

Abstract

This research aims to analyze and compare the Bangkok Thai tones spoken by Thais and Indians who are Hindi mother tongue speakers, based on the gender of the informants. The data were collected from a wordlist consisting of 16 pairs of one-syllable words with different vowel lengths. The analyzing process was done by listening along with the accompanying Praat program to show the fundamental frequency and phonetic properties of the tones. The analyzed data were statistically calculated with t-test. The result of the study reveals that all Thai tones spoken by the Indian informants were different from those spoken by Thai native speakers. The fundamental frequency of all tones spoken by Indian informants was found to be significantly higher statistically than the Thai informants at the level values of 0.05. The analysis shows that Indian females have more similar phonetic properties to Thai than do Indian males, especially in the dead syllables with short vowels. In addition, the result also shows that all Indians can pronounce the contour tone better than level tone, especially in falling-rising tone which can be pronounced similar to that of a native Thai speaker.

Keywords: Tones, Vowel length, Bangkok Thai, Hindi, Gender

1. บทนำ

ประเทศไทยและประเทศอินเดียมีความสัมพันธ์กันมายาวนานหลายด้าน เช่น วัฒนธรรม ความเชื่อ พิธีกรรม ภาษา ซึ่งมีการใช้คำภาษาบาลี-สันสกฤตที่จัดอยู่ในตระกูลภาษาอินเดีย-ยุโรป (Indo-European) เมื่อครั้งที่พระพุทธศาสนาแพร่เข้ามาในประเทศไทย (กรรณา-เรืองอุไร กุศลาสัย, 2543) นอกจากความสัมพันธ์ด้านอื่นๆ ดังที่กล่าวมา การเข้ามาค้าขายของพ่อค้าชาวอินเดียเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ของคนอินเดียและคนไทยใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น (อุดม เชษทีรวงศ์, 2553) เมื่อการค้าของชาวอินเดียเจริญรุ่งเรืองขึ้นได้มีการชักชวนญาติพี่น้องให้เข้ามาอาศัยอยู่ จนกลายมาเป็นชาวไทยเชื้อสายอินเดีย ซึ่งปัจจุบันมีคนอินเดียอาศัยอยู่ในประเทศไทยจำนวนประมาณ 85,000 คน¹ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มคนอินเดียที่นับถือศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดที่อพยพเข้ามา 2) กลุ่มคนอินเดียที่นับถือศาสนาอิสลาม และ 3) กลุ่มคนอินเดียที่นับถือศาสนาซิกข์ (อินทรา ซาฮีร์, 2534, น.34-40) การเข้ามาอยู่ในประเทศไทยจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารเพื่อความสะดวกและง่ายในการใช้ชีวิตประจำวันที่คนอินเดียต้องติดต่อค้าขาย ทำธุรกิจ หรือสื่อสารกับคนไทย แม้ว่าคนอินเดียจะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ แต่จะมีการออกเสียงที่ไม่เหมือนคนไทย เพราะภาษาไทยเป็นภาษาวรรณยุกต์ (tone language) ซึ่งภาษาฮินดีเป็นภาษาทำนองเสียง (intonation language) ถือเป็นภาษาที่มีการลงเสียงหนัก-เบา หรือเปลี่ยนระดับเสียงเพื่อช่วยเพิ่มเติมความหมาย ดังนั้น จึงทำให้เกิดปัญหากับคนอินเดียที่ต้องพูดภาษาไทย การที่คนอินเดียพูดภาษาไทยแตกต่างไปอาจเกิดจากความเคยชินในการออกเสียงที่มีการเน้นหนักและนำลักษณะการออกเสียงมาใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

มีงานวิจัยในเรื่องของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของผู้พูดชาวต่างชาติหรือผู้พูดที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หลายเรื่อง เช่น วิไลลักษณ์ จุฬารหงส์ (2543) ได้ศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแค้วน และคนซิกข์ โดยศึกษาในคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่อง พบว่าระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของผู้พูดทุกกลุ่มเหมือนกัน แต่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่พบแตกต่างกัน วรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยคนแค้วนมีลักษณะคล้ายกับวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยคนไทย ยกเว้นการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอก ทั้งในคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาคำพูดเดี่ยว มีลักษณะคล้ายการออกเสียงของคนไทย แต่ยังคงพบว่าวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงที่มีปัญหาสำหรับคนแค้วน ส่วนในคนซิกข์ พบว่ามีการออกเสียงที่แตกต่างไปจากคนไทยมากในคำพูดต่อเนื่อง ส่วนคำพูดเดี่ยวมีการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับคนไทย และคนซิกข์ออกเสียงวรรณยุกต์ตรีแตกต่างไปจากการออกเสียงของคนไทยอย่างเห็นได้ชัด โดยเกิดกับคำพูดต่อเนื่อง ส่วนในคำพูดเดี่ยว คนซิกข์สามารถออกเสียงได้คล้ายการ

ออกเสียงของคนไทย และยังพบว่าคนแต่จิ๋วและคนซิกซ์นำเอาสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์บางลักษณะในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย นอกจากนั้น ยังมีงานของ เหมจิน ติ เวิน จี (2549) ได้ศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่คนเวียดนามออกเสียงตามประสบการณ์ทางภาษา พบว่าคนเวียดนามที่มีประสบการณ์ทางภาษามากจะออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับคนไทยมากกว่าคนที่ไม่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยกว่า คนเวียดนามที่มีประสบการณ์ทางภาษามากจะมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์ตาย สระเสียงสั้น และวรรณยุกต์ตรีพยางค์ตายเท่านั้น ส่วนคนเวียดนามที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยจะมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์ตาย สระเสียงสั้น วรรณยุกต์โท พยางค์ตาย สระเสียงยาว วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา และจะมีระดับเสียงในตอนท้ายสูงกว่าคนไทย ซึ่งเป็นการนำลักษณะการออกเสียงบางลักษณะในภาษาแม่มาใช้เมื่อออกเสียงภาษาไทย

วัตถุประสงค์เกี่ยวกับการศึกษาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของผู้พูดชาวต่างชาติมีหลายวัตถุประสงค์ เช่น เพื่อทราบปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย เพื่อทราบถึงลักษณะของเสียงวรรณยุกต์โดยการวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ รวมถึงการนำปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวแปรในการศึกษา จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจและทำโครงการศึกษานำร่องในรายวิชาสัมมนา โดยทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำทดสอบในกล่องทดสอบวรรณยุกต์ภาษาถิ่นตระกูลไทของวิลเลียม เจ. เก็ดนีย์ (Gedney's tone box) ผลการศึกษาทำให้เกิดข้อค้นพบเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกเสียงของคนอินเดียในคำทดสอบสระเสียงสั้นและเสียงยาว กล่าวคือ พบว่ามีการออกเสียงวรรณยุกต์ในคำสระเสียงสั้นได้ดีกว่าเสียงยาว และคนอินเดียเพศหญิงสามารถออกเสียงได้ดีกว่าคนอินเดียเพศชาย จากข้อค้นพบดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่า สระเสียงสั้นและสระเสียงยาวมีอิทธิพลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์จริงหรือไม่ และแนวคิดเรื่องเพศกับการใช้ภาษาที่ว่า เพศหญิงมีความสามารถในการใช้ภาษาและมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษารูปแบบมาตรฐานมากกว่าเพศชาย แต่คนอินเดียที่เข้ามาพำนักในประเทศไทย ส่วนใหญ่เพศชายจะมีโอกาสติดต่อสื่อสารกับคนไทยมากกว่าคนอินเดียเพศหญิง ดังนั้น ความแตกต่างด้านเพศก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ควรศึกษาต่อว่า ความต่างนี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมในการออกเสียงหรือไม่ และส่งผลต่อลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยอย่างไร

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ปรากฏในพยางค์เดียวของคนไทยและคนอินเดีย

2.2 เพื่อศึกษาสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามปัจจัยเพศ

3. สมมุติฐาน

3.1 สระเสียงสั้นมีค่าระยะเวลา (duration) การออกเสียงน้อยกว่าสระเสียงยาว จึงทำให้คนอินเดียออกเสียงวรรณยุกต์ได้ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

3.2 คนอินเดียเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้ใกล้เคียงกว่าคนอินเดียเพศชาย

4. วิธีการวิจัย

4.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 เลือกพื้นที่ที่ศึกษา เลือกพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ที่ใช้ภาษาไทยมาตรฐานติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน

4.1.2 คัดเลือกตัวแทนผู้บอกภาษา

ตัวแทนผู้บอกภาษาชาวไทย ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาชาวไทยเพศหญิง 1 คน และเพศชาย 1 คน² โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) มีอายุระหว่าง 30-45 ปี ซึ่งเป็นตัวแทนของคนรุ่นกลาง แสดงถึงภาษาในปัจจุบัน และเป็นคนไทยที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีบิดามารดาเป็นคนในเขตกรุงเทพมหานคร เกิดและเติบโตในพื้นที่ดังกล่าว และไม่สมรสกับชาวต่างชาติ

ตัวแทนผู้บอกภาษาชาวอินเดีย ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาเป็นคนอินเดียเพศหญิง 10 คน และเพศชาย 10 คน อายุ 30-45 ปี โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) เป็นผู้เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยมาไม่ต่ำกว่า 5 ปีและไม่เกิน 10 ปี³ เป็นผู้พูดภาษาฮินดีเป็นภาษาแม่ เกิด เติบโต และอาศัยอยู่ที่กรุงนิวเดลี รัฐอุตตรประเทศ หรือรัฐอุตตรจัณฑ์⁴ ประเทศอินเดีย ก่อนที่จะเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย เป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนและ/หรือสถาบันในประเทศอินเดียที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาฮินดี เป็นผู้ที่มีบิดามารดาเป็นชาวอินเดียที่พูดภาษาฮินดีเป็นภาษาแม่ ไม่ได้สมรสกับคนไทย และไม่เคยเรียนภาษาไทยในโรงเรียนมาก่อน แต่สามารถพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ติดต่อสื่อสารกับผู้คนในชีวิตประจำวัน

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเตรียมรายการคำพยางค์เดียวที่สร้างจากแนวคิดเกี่ยวกับกล่องสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ภาษาถิ่นตระกูลไท ของวิลเลียม เจ. เก็ดนีย์ (William J. Gedney, 1972) โดยเลือกคู่คำทดสอบเป็นคำพยางค์เดียวที่มีสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว และมีโครงสร้างพยางค์ใกล้เคียงกันจำนวน 32 คำ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คำทดสอบที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั้ง 32 คำ

	A	B	C	DL	DS
1	ชน-ชน k ^h on-k ^h o:n	เข้า-เข้า k ^h aw-k ^h a:w	ไข่-ไข่ k ^h aj-k ^h a:w	โสด so:t	สด sot
2	จันทร์-จัน tean-tea:n	เป่า-เป่า paw-pa:w	กั้น-กั้น kan-ka:n	ตาก ta:k	ดัก tak
3	บัง-บัง baŋ-ba:ŋ	ดั่ง-ดั่ง daŋ-da:ŋ	ดิน-ดิน din-da:n	บาท ba:t	บัตร bat
4	รัง-รัง raŋ-ra:ŋ	ไม่-มาย maj-ma:j	ชำ-ชำ tcham-tcha:ŋ	ราก ra:k	รัก rak

จากนั้นนำคำทดสอบมาทำบัตรคำ รูปภาพ เตรียมคำถามนำ และแสดงท่าทางหรือใช้คำถาม เพื่อให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์ในรายการคำโดยที่ผู้วิจัยไม่ออกเสียงคำศัพท์ให้ผู้บอกภาษาได้ยินก่อน ในกรณีคำทดสอบในรายการคำเป็นคำที่ผู้บอกภาษาเข้าใจคำศัพท์ได้ยาก เช่น “ดั่ง” ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์ ผู้วิจัยได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่คนอินเดียที่เกิดในประเทศไทยและเข้าใจภาษาไทยเป็นอย่างดี ช่วยอธิบายคำทดสอบนั้นเป็นภาษาฮินดีให้กับผู้บอกภาษาเข้าใจจนได้เสียงคำทดสอบนั้น

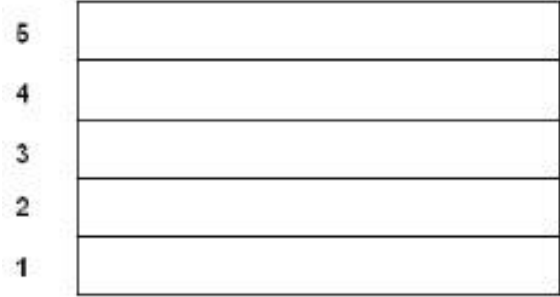
4.3 การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการบันทึกเสียงผู้บอกภาษาแต่ละคนออกในการออกเสียงคำทดสอบ ผู้วิจัยจะให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำทดสอบทั้งหมดจำนวน 3 รอบ โดยเรียงจากคำที่ 1 ไปจนถึงคำที่ 32 แล้วจึงวนมาถามคำแรกใหม่จนครบทั้ง 3 รอบ เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ผู้บอกภาษาเลียนแบบการออกเสียงของคำทดสอบที่อยู่คู่กัน

4.4 วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยฟังไฟล์เสียงที่เก็บมาของผู้บอกภาษาแต่ละคนเพื่อเลือกเสียงที่ชัดเจน ไม่มีเสียงรบกวน จากนั้นนำไฟล์เสียงที่เลือกแล้วมาฟัง จากนั้นถ้าขอลดออกมาเป็นสัทอักษร โดยลงเป็นสัญลักษณ์แสดงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ต่อไป จากนั้นวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาแต่ละคนจากไฟล์ที่เลือกไว้โดยใช้โปรแกรม praat เวอร์ชัน 5.1.11⁵ เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะใช้เสียงที่เลือกออกมาทั้ง 32 เสียง ของผู้บอกภาษาแต่ละคนวิเคราะห์ในโปรแกรม โดยการวัดหาค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ จากนั้นทำแปลงเป็น text file เพื่อนำข้อมูลมาแสดงเป็น

ค่าความถี่มูลฐาน พิสัยค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลา การแสดงค่าความถี่มูลฐานผู้วิจัยได้ทำให้เสียงวรรณยุกต์ที่จะนำมาเปรียบเทียบกันมีความยาวของค่าระยะเวลาเท่ากันโดยวิธีที่เรียกว่า normalization of duration⁶ การแสดงสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะแปลงค่าให้เป็นระดับเสียงโดยการแบ่งช่วงพิสัยของค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยในกราฟเป็น 5 ช่อง ช่องที่ 1 เป็นระดับเสียงต่ำสุด และช่องที่ 5 เป็นระดับสูงสุดดังแสดงในรูปที่ 1

รูปที่ 1 แสดงการแบ่งกราฟเป็นระดับเสียง 5 ช่อง

ผู้วิจัยแปลงค่าจากกราฟให้เป็นระดับเสียง จากนั้นแสดงการเปรียบเทียบการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐาน พิสัยค่าความถี่มูลฐาน ค่าระยะเวลา และสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏของผู้บอกภาษาคนไทยและผู้บอกภาษาคนอินเดีย ผู้วิจัยใช้สถิติทดสอบที (t-Test) เพื่อใช้เป็นสถิติทดสอบสมมุติฐานของผลต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม เพื่อทดสอบสมมุติฐานว่า คนไทยและคนอินเดียมีการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานเหมือนกันหรือต่างกัน

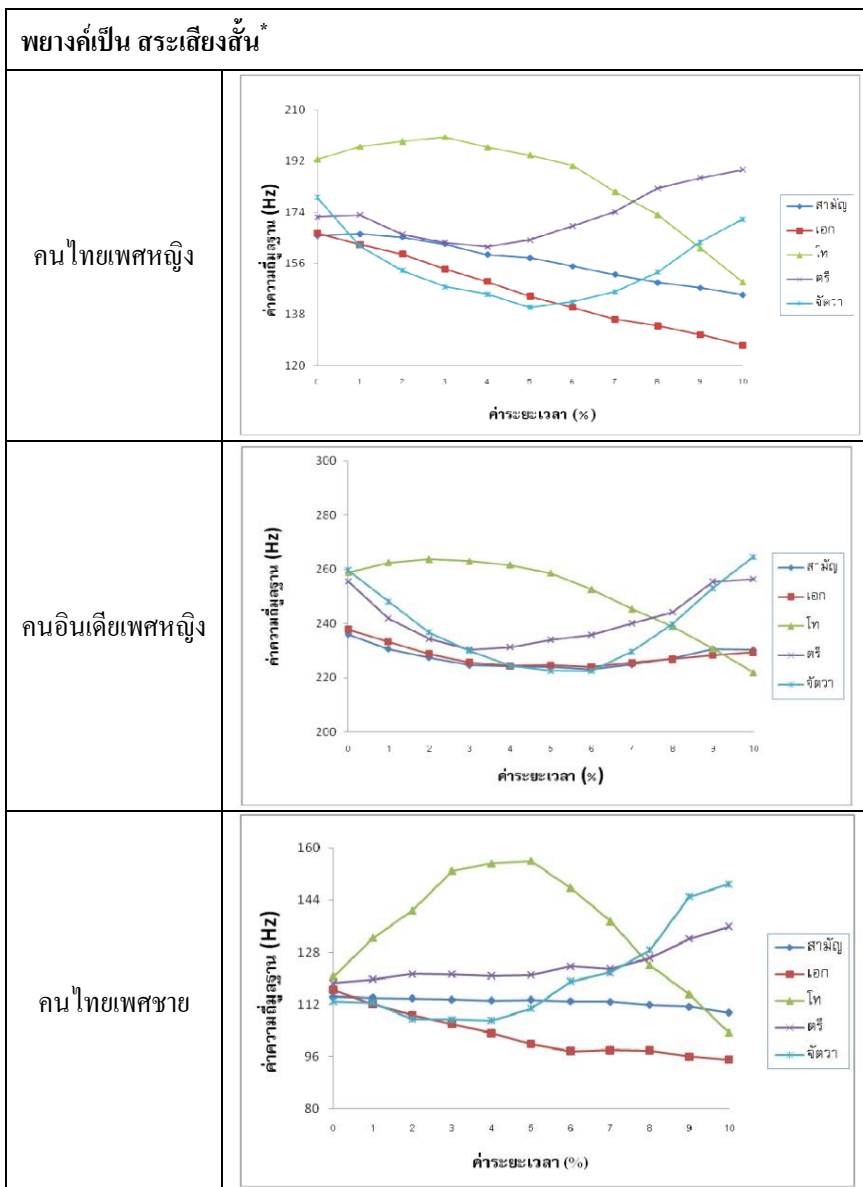
5. ผลการวิจัย

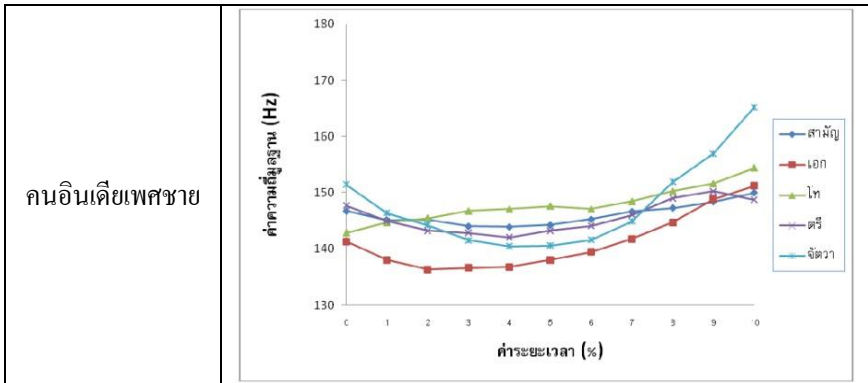
ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยใน 3 ประเด็น คือ ค่าความถี่มูลฐาน พิสัยค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลา ดังนี้

5.1 ค่าความถี่มูลฐาน

จากการศึกษาเปรียบเทียบค่าความถี่มูลฐานของการออกเสียงวรรณยุกต์ของคนไทยและคนอินเดีย เพศชายและเพศหญิง โดยแสดงเป็นเส้นกราฟที่ได้จากการหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean, Average, mean, $\bar{x}$) ของค่าระยะเวลาทั้ง 11 จุด เพื่อใช้เป็นตัวแทนค่าความถี่มูลฐานในแต่ละจุดของวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงของผู้บอกภาษาคนไทยและคนอินเดีย เพศหญิงและเพศชาย ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2-4

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าความถี่มูลฐานของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของไทยและคนอินเดีย เพศชายและเพศหญิง ในคำพยางค์เป็น สระเสียงสั้น

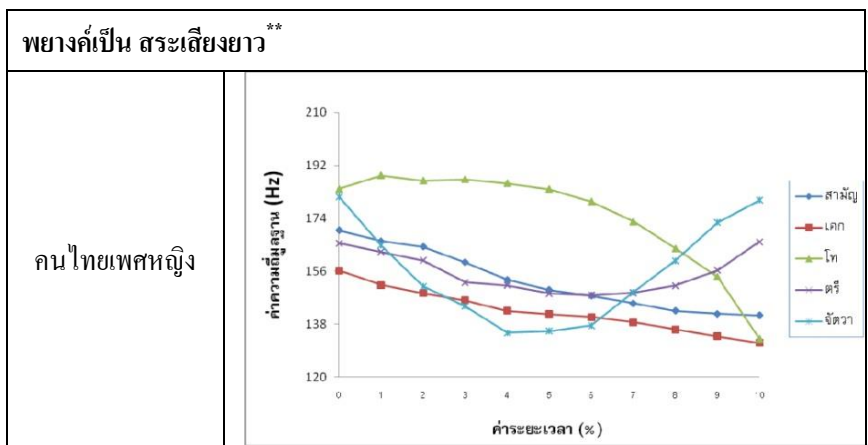

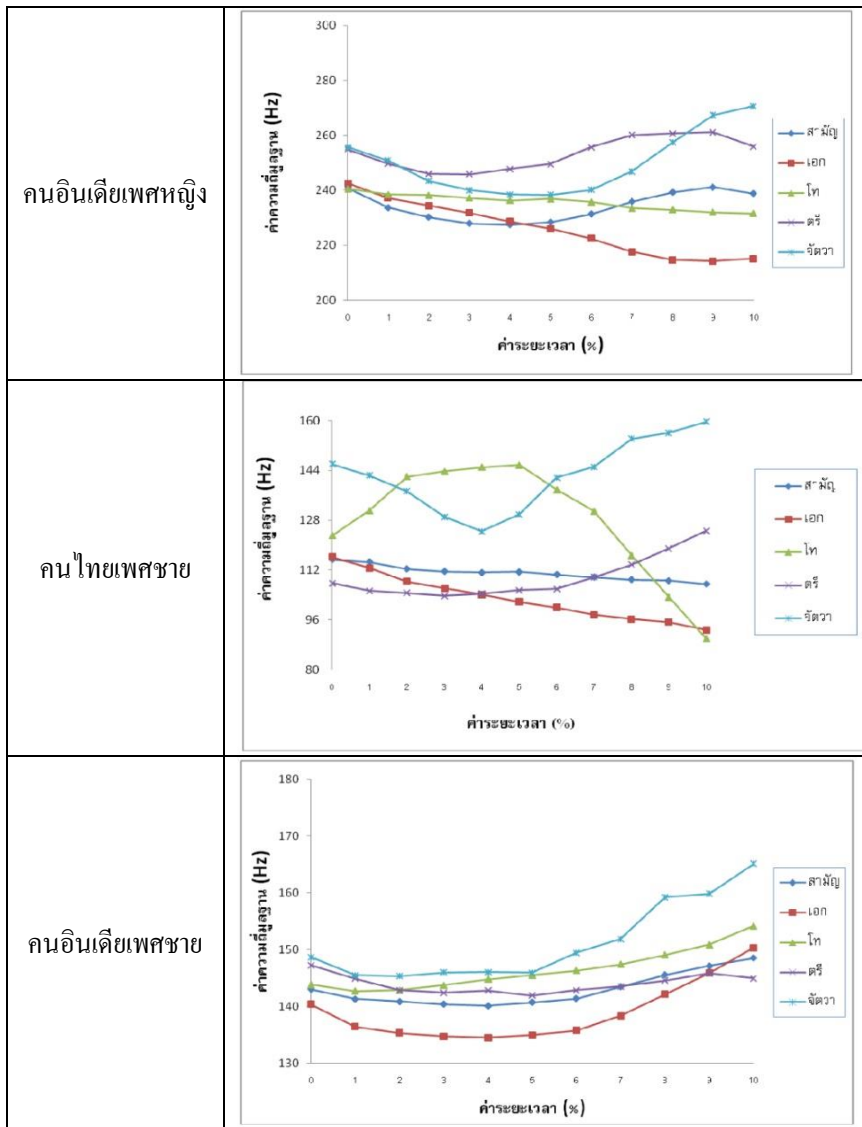
หมายเหตุ :

*กราฟแสดงผล ได้จากการหาค่าเฉลี่ยค่าความถี่มูลฐานของคำทดสอบพยางค์เป็นสระเสียงสั้น ดังนี้

- วรรณยุกต์สามัญ ได้แก่ จันทร บัง รัง
- วรรณยุกต์เอก ได้แก่ เบา ตั้ง เป่า
- วรรณยุกต์โท ได้แก่ กั้น ไข่ คิ่น ไม
- วรรณยุกต์ตรี ได้แก่ ข้ำ
- วรรณยุกต์จัตวา ได้แก่ ขน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบค่าความถี่มูลฐานของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของไทยและคนไทยและคนอินเดียเพศหญิง ในคำพยางค์เป็น สระเสียงยาว

หมายเหตุ :

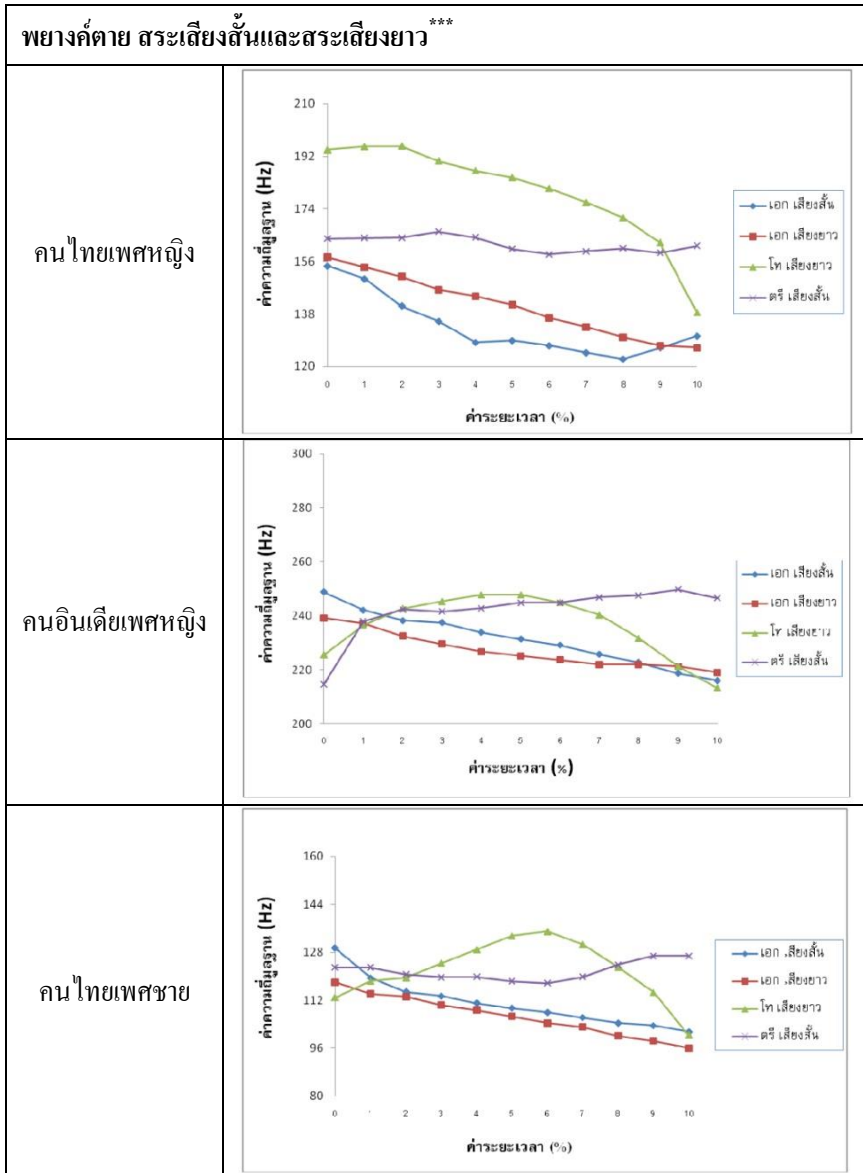
**กราฟแสดงผลได้จากการหาค่าเฉลี่ยค่าความถี่มูลฐานของค่าทดสอบพยางค์เป็นสระเสียงยาว ดังนี้

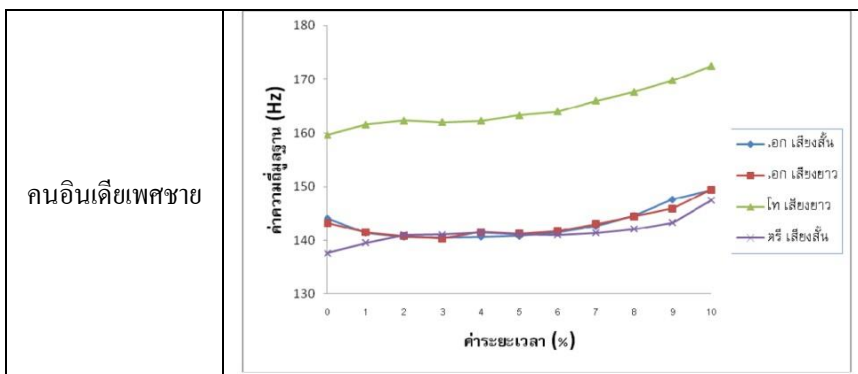
- วรรณยุกต์สามัญ ได้แก่ งาน บาง ราง
- วรรณยุกต์เอก ได้แก่ ข้าว ค่าง ป้าว
- วรรณยุกต์โท ได้แก่ ก้าน ข้าว ค้าน ม่าย

วรรณยุกต์ตรี ได้แก่ ช้าง

วรรณยุกต์จัตวา ได้แก่ โขน

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบค่าความถี่มูลฐานของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของไทยและคนไทยอินเดีย เพศชายและเพศหญิง ในคำพยางค์ตาย สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว

หมายเหตุ :

*** กราฟแสดงผลได้จากการหาค่าเฉลี่ยค่าความถี่ฐานของค่าทดสอบพยางค์ตายสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ดังนี้

วรรณยุกต์เอก เสียงสั้น ได้แก่ ตัก บัตร สด

วรรณยุกต์ตรี เสียงสั้น ได้แก่ รัก

วรรณยุกต์เอก เสียงยาว ได้แก่ ตาก บาท โสด

วรรณยุกต์โท เสียงยาว ได้แก่ ราก

จากตารางที่ 2-4 เป็นการแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ฐาน พบว่าคนอินเดียมีค่าความถี่ฐานสูงกว่าคนไทยในทุกเสียงวรรณยุกต์ ทั้งในเพศหญิงและเพศชาย และเมื่อนำกราฟมาแปลงเป็นระดับเสียงเพื่อแสดงสัญลักษณ์ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัญลักษณ์ที่ปรากฏในสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวของผู้บอกภาษาคนไทยและคนอินเดีย เพศหญิงและเพศชาย

วรรณยุกต์		สัญลักษณ์ (เพศหญิง)		สัญลักษณ์ (เพศชาย)	
		คนไทย	คนอินเดีย	คนไทย	คนอินเดีย
สามัญ	สั้น	32 ㄣ	22 ㄣ	33 ㄣ	23 ㄣ
	ยาว	32 ㄣ	323 ㄣ	33 ㄣ	23 ㄣ
เอก	สั้น	31 ㄣ	32 ㄣ	31 ㄣ	213 ㄣ
	ยาว	31 ㄣ	31 ㄣ	31 ㄣ	213 ㄣ

วรรณยุกต์		สัทลักษณะ (เพศหญิง)		สัทลักษณะ (เพศชาย)	
		คนไทย	คนอินเดีย	คนไทย	คนอินเดีย
โท	สั้น	452	342	352	23
	ยาว	441	33	342	23
ตรี	สั้น	334	323	334	212
	ยาว	323	343	223	22
จัตวา	สั้น	423	324	325	324
	ยาว	414	324	435	324
เอก (พยางค์ตาย)	สั้น	31	31	42	23
	ยาว	31	31	31	23
โท (พยางค์ตาย)	ยาว	552	231	342	35
ตรี (พยางค์ตาย)	สั้น	33	133	33	12

จากตารางที่ 3 พบว่า คนอินเดียมีการออกเริ่มต้นการออกเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเสียงที่ต่ำกว่าการออกเสียงของคนไทย พิจารณาสัทลักษณะแต่ละเสียงได้ดังนี้

วรรณยุกต์สามัญ คนไทยออกเสียงวรรณยุกต์สามัญในสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะวรรณยุกต์กลางตกมาที่กลางค่อนข้างต่ำ [32] และกลางระดับ [33] คนอินเดียเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นวรรณยุกต์ระดับ โดยคนอินเดียเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์สามัญสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวที่มีลักษณะเริ่มต้นที่กลางค่อนข้างต่ำขึ้นไปถึงกลาง [23] ส่วนคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์สามัญสระเสียง

ต้นเป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [22] แต่ออกเสียงวรรณยุกต์สามัญสระเสียงยาวเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะเริ่มต้นที่กลางลดต่ำลงมาที่กลางค่อนข้างต่ำแล้วสูงขึ้นไปถึงกลาง [323] ดังนั้นการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญของคนอินเดียทั้งเพศหญิงและเพศชายมีลักษณะที่ไม่เหมือนกับการออกเสียงของคนไทย

วรรณยุกต์เอก คนไทยทั้งเพศหญิงและเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์เอกพยางค์เป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะกลางตกลงมาต่ำในตอนท้าย [31] ซึ่งคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงได้เหมือนกับคนไทยในพยางค์เป็น สระเสียงยาว [31] และออกเสียงได้ใกล้เคียงกับคนไทยในพยางค์เป็น สระเสียงสั้น [32] ส่วนการออกเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์เป็น ของคนอินเดียเพศชาย พบว่ามีความสับสนในการออกเสียง โดยออกเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์เป็น สระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะกลางค่อนข้างต่ำตกลงต่ำแล้วขึ้นไปกลาง [213]

การออกเสียงวรรณยุกต์เอกในพยางค์ตาย สระเสียงสั้นและสระเสียงยาวของคนอินเดียเพศหญิง พบว่าสามารถออกเสียงได้เหมือนกับคนไทยที่มีลักษณะกลางตกลงมาต่ำ [31] แต่คนอินเดียเพศชายไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์เอกได้เหมือนกับคนไทย โดยออกเสียงวรรณยุกต์เอก สระเสียงยาวและสระเสียงสั้นเป็นกลางค่อนข้างต่ำแล้วขึ้นไปกลาง [23] ซึ่งการออกเสียงดังกล่าวมีลักษณะเหมือนกับที่คนอินเดียเพศชายใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทย

วรรณยุกต์โท คนไทยทั้งเพศหญิงและเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์โทพยางค์เป็นสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะสูงแล้วตกลงมาในตอนท้าย [452] [352] [441] [342] คนอินเดียเพศหญิงสามารถออกเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์เป็น สระเสียงสั้นได้เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะเหมือนกับการออกเสียงของคนไทย โดยออกเสียงที่มีลักษณะสูงและตกในตอนท้าย [342] แต่ไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์เป็น สระเสียงยาวได้ ซึ่งคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์เป็น สระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์ระดับ ที่มีลักษณะกลางระดับ [33] เช่นเดียวกับคนอินเดียเพศชายที่ไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์โทพยางค์เป็น ได้ ทั้งในสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว คนอินเดียเพศชาย ออกเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์เป็น สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะกลางค่อนข้างต่ำแล้วสูงขึ้นถึงกลาง [23] ที่เป็นลักษณะที่คนอินเดียเพศชายใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ

การออกเสียงวรรณยุกต์โทพยางค์ตาย สระเสียงยาว คนอินเดียเพศหญิงสามารถออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ โดยมีลักษณะกลางค่อนข้างต่ำสูงขึ้นถึงกลางแล้วตกลงไปต่ำ [231] แต่มีลักษณะที่มีความชันน้อยกว่าการออกเสียงวรรณยุกต์โทพยางค์ตาย สระเสียงยาวของคนไทย [552] ส่วนคนอินเดียเพศชายไม่สามารถออกเสียง

วรรณยุกต์โท พยางค์ตาย สระเสียงยาวได้ โดยคนอินเดียเพศชาย ออกเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์ตาย สระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะกลางสูง [35]

วรรณยุกต์ตรี คนไทยทั้งเพศหญิงและเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์ตรีพยางค์เป็น สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะต่ำลงและสูงขึ้นในตอนท้าย [334] [323] [223] คนอินเดียเพศหญิงและเพศชาย สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ตรีพยางค์เป็นได้เฉพาะในสระเสียงสั้น โดยมีการออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะต่ำและสูงขึ้นในตอนท้าย [323] [212] คล้ายกับการออกเสียงของคนไทย แต่คนอินเดียทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์เป็น สระเสียงยาวได้ โดยพบว่าคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์เป็น สระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีทิศทางตรงข้ามกับการออกเสียงวรรณยุกต์ตรีของคนไทย ซึ่งคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงที่มีลักษณะกลางสูงขึ้นแล้วตกลงมากลาง [343] ส่วนคนอินเดียเพศชาย ออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์เป็น สระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีลักษณะกลางค่อนข้างต่ำระดับ [22]

การออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์ตาย สระเสียงสั้น คนไทยมีการออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ระดับ ที่มีลักษณะกลางระดับ [33] ซึ่งคนอินเดียเพศหญิงออกเสียงที่เริ่มต้นที่ระดับต่ำแล้วสูงขึ้นมาลงระดับที่กลางระดับ [133] คล้ายกับการออกเสียงของคนไทย ส่วนคนอินเดียเพศชายออกเสียงที่มีลักษณะต่ำขึ้น [12] ซึ่งไม่เหมือนกับการออกเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์ตาย สระเสียงสั้นของคนไทย

วรรณยุกต์จัตวา คนไทยทั้งเพศหญิงและเพศชายออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา พยางค์เป็น สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะต่ำลงและสูงขึ้นในตอนท้าย [423] [325] [414] [435] ซึ่งคนอินเดียทั้งเพศหญิงและเพศชายสามารถออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา พยางค์เป็น สระเสียงสั้นและสระเสียงยาวได้เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่มีลักษณะคล้ายกับการออกเสียงของคนไทยที่มีลักษณะต่ำลงและสูงขึ้นในช่วงท้าย [324]

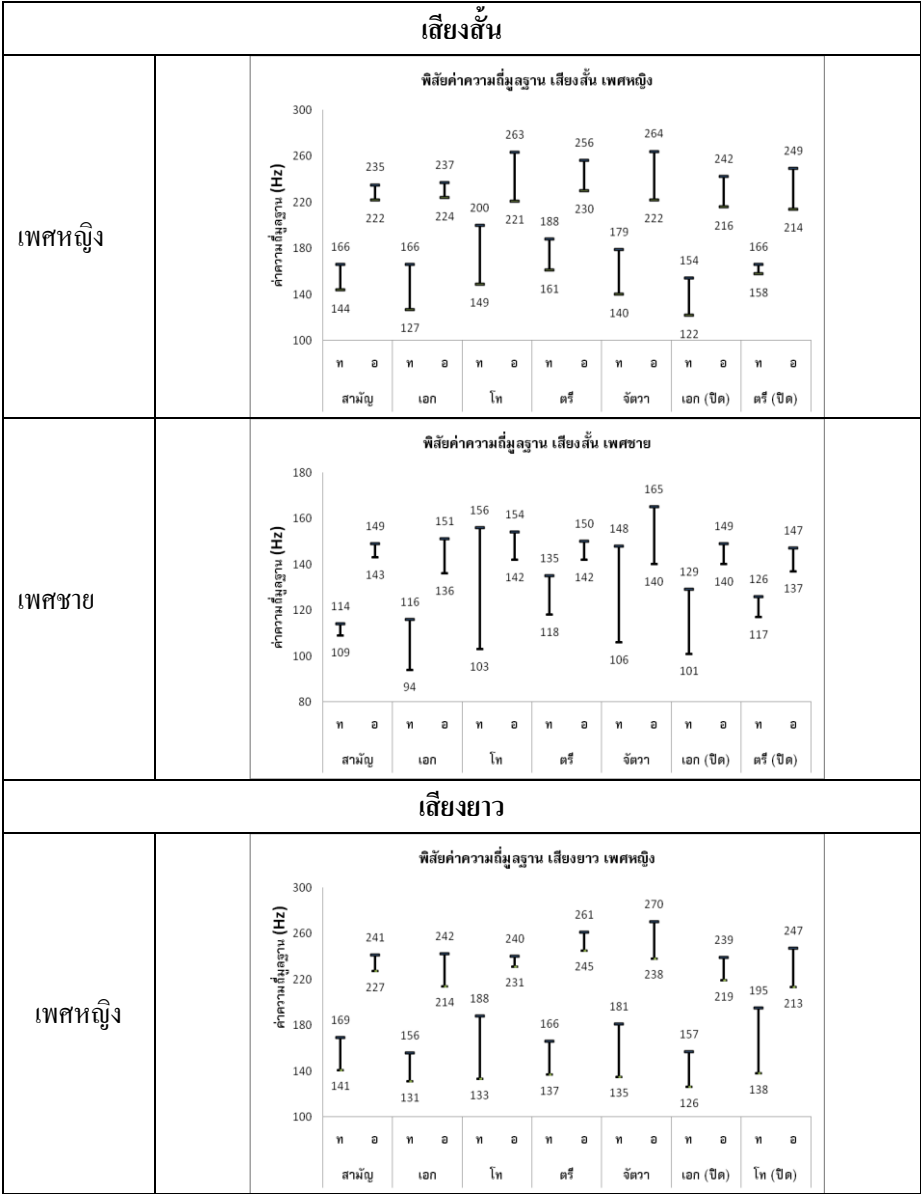
5.2 พิสูจน์ค่าความถี่มูลฐาน

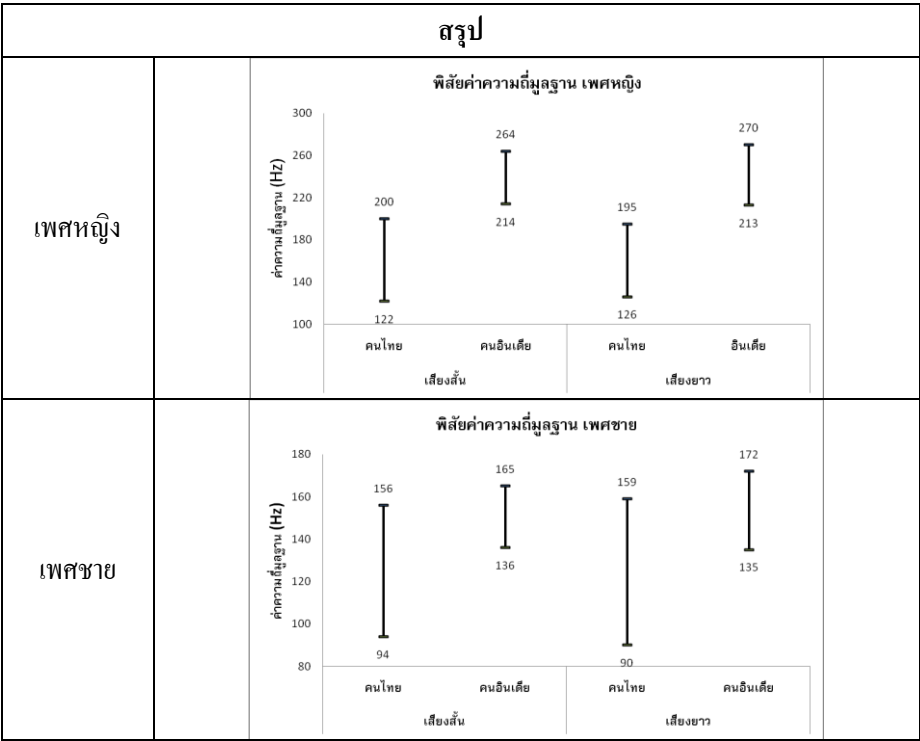
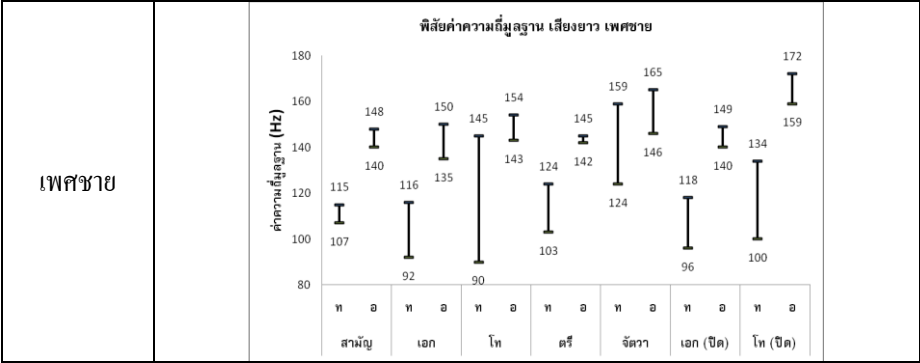
จากข้อมูลค่าความถี่มูลฐานที่เก็บมาได้ทั้งหมดผู้วิจัยสามารถนำมาหาค่าพิสัยความถี่มูลฐานได้โดยใช้การหาพิสัย (Range) ที่เป็นการหาผลต่างของจุดต่ำสุดและสูงสุด โดยผู้วิจัยใช้สูตร

$$\text{พิสัย} = \text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}$$

เพื่อคำนวณหาพิสัยความกว้างของค่าเฉลี่ยค่าความถี่มูลฐานนำไปแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการออกเสียงของผู้บอกลาแต่ละกลุ่ม ผลการเปรียบเทียบพิสัยค่าความถี่มูลฐานแสดงได้ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 พิสัยค่าความถี่มูลฐานที่ปรากฏในคำสระเสียงสั้นและคำสระเสียงยาวของผู้บอกภาษาคนไทยและคนอินเดีย เพศหญิงและเพศชาย

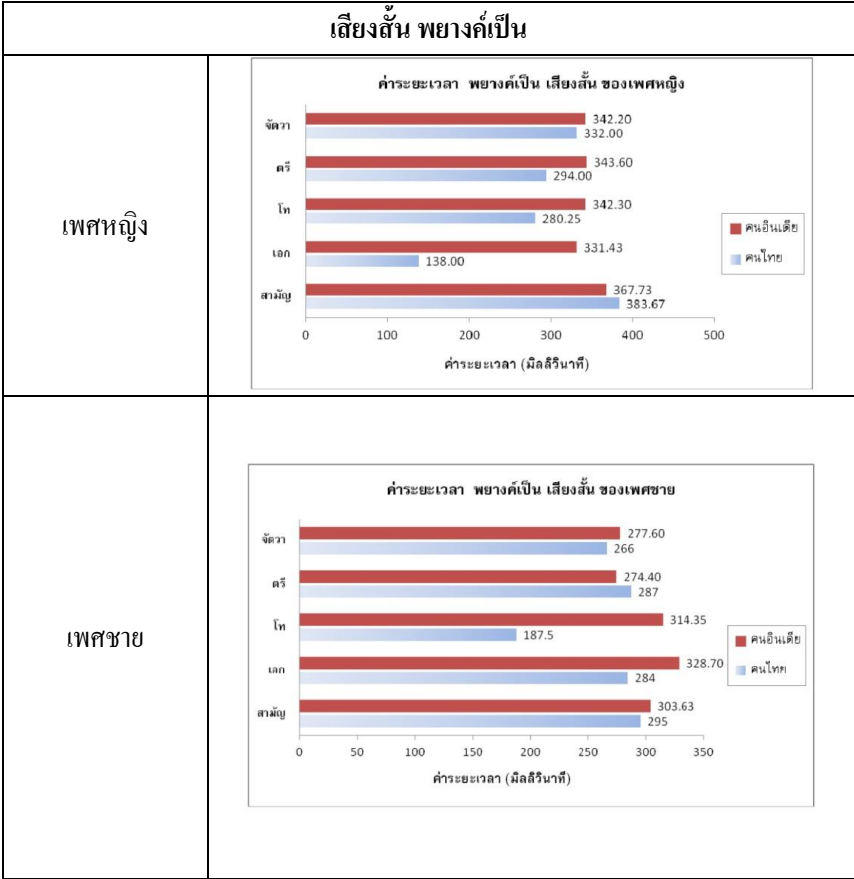

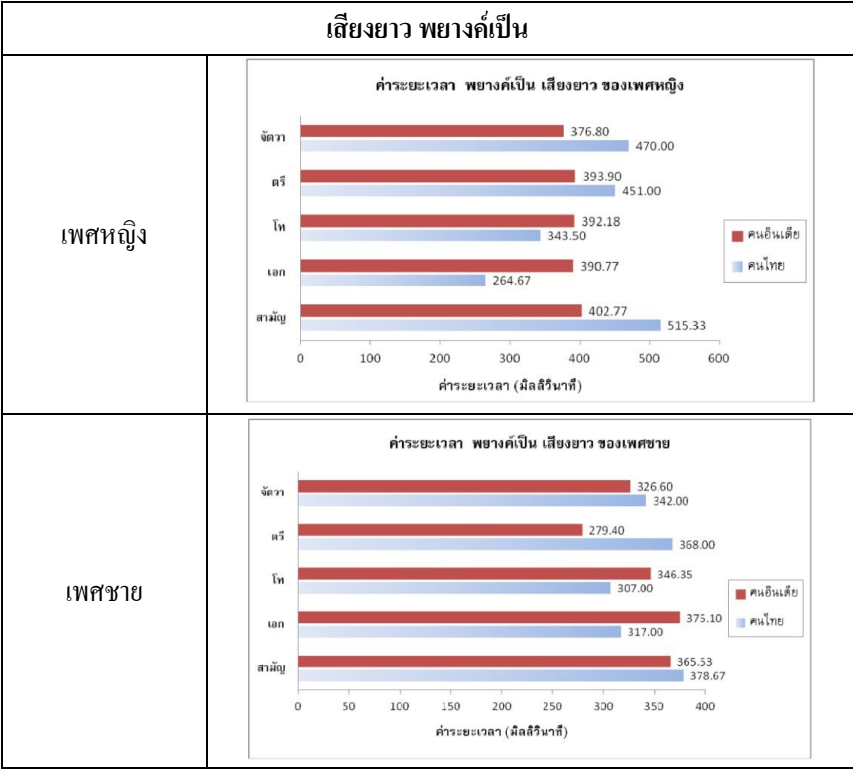
จากตารางที่ 6 พบว่า เพศหญิงเป็นกลุ่มที่มีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าเพศชาย ทั้งในกลุ่มผู้บอกภาษาคนไทยและผู้บอกภาษาคนอินเดีย ดังนั้น ผู้หญิงจึงมีเสียงที่สูงกว่าผู้ชาย และพบว่าคนอินเดียมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่สูงกว่าคนไทยในทุกเสียงเช่นกัน และพบว่าวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่กว้างกว่าวรรณยุกต์ระดับ จะเห็นได้จากพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่กว้างที่สุดของคนไทยและคนอินเดีย ทั้งในเสียงสั้นและเสียงยาว

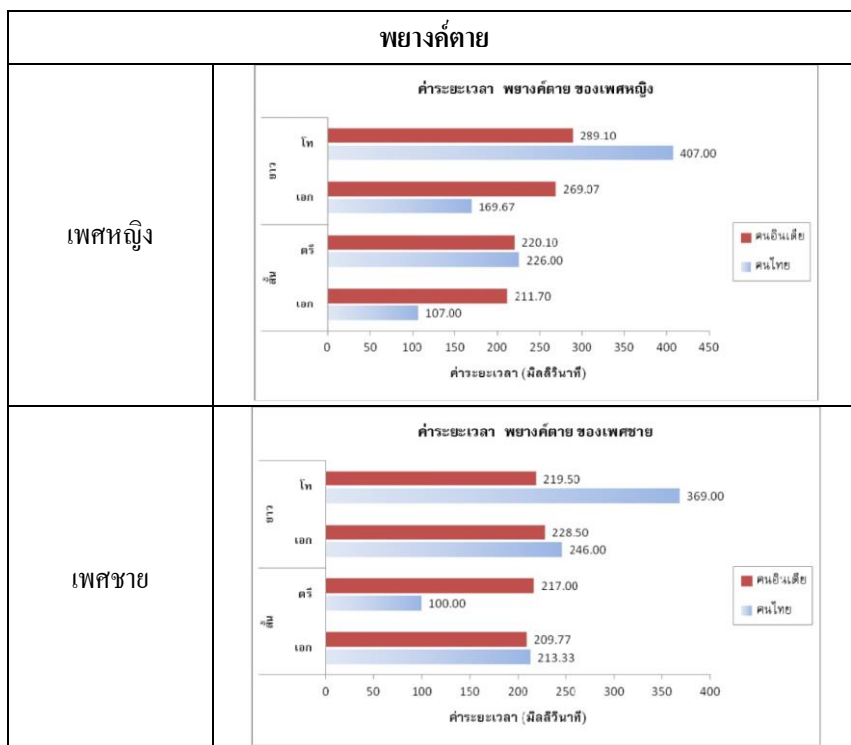
พบว่าวรรณยุกต์ที่มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่กว้างที่สุดคือ วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ในคนไทย พบว่าวรรณยุกต์โทเป็นวรรณยุกต์ที่มีพิสัยความถี่กว้างมากที่สุด ส่วนคนอินเดีย พบวรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์ที่มีพิสัยความถี่กว้างมากที่สุด เนื่องจากว่าคนอินเดียออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นวรรณยุกต์ระดับ ค่าพิสัยความถี่จึงน้อยกว่าวรรณยุกต์จัตวา ซึ่งคนอินเดียสามารถออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้

5.3 ค่ำระยะเวลา

การเปรียบเทียบค่ำระยะเวลาของวรรณยุกต์ไทยที่พูดโดยคนไทยและคนอินเดีย สามารถแสดงค่ำระยะเวลาเป็นหน่วยเป็นมิลลิวินาที ดังแสดงในตารางที่ 7 ตารางที่ 7 แสดงค่ำระยะเวลาที่ปรากฏในค่ำสระเสียงสั้นและค่ำสระเสียงยาวของผู้บอภาษาคนไทยและคนอินเดีย เพศหญิงและเพศชาย

จากตารางที่ 7 พบว่า คนไทยเป็นกลุ่มที่มีค่าระยะเวลาเฉลี่ยในคำเดี่ยวเสียงสั้นน้อยกว่าคนอินเดีย ทั้งในเพศชายและเพศหญิง พยางค์เป็นและพยางค์ตาย และพบว่าคนไทยเป็นกลุ่มที่มีค่าระยะเวลาเฉลี่ยในคำเดี่ยวเสียงยาวมากกว่าคนอินเดีย ทั้งในเพศชายและเพศหญิง พยางค์เป็นและพยางค์ตาย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์อัตราส่วนค่าระยะเวลาของการออกเสียงพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด สรุปออกมาได้ ดังนี้ ตารางที่ 8 แสดงอัตราส่วนค่าระยะเวลาของการออกเสียงของคนไทยและคนอินเดีย ในการออกเสียงพยางค์เป็นและพยางค์ตายทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว

	เพศหญิง		เพศชาย	
	คนไทย	คนอินเดีย	คนไทย	คนอินเดีย
พยางค์เป็น	1 : 1.4	1 : 1.1	1 : 1.3	1 : 1.1
พยางค์ตาย	1 : 1.7	1 : 1.2	1 : 1.9	1 : 1

จากตารางที่ 8 ด้ความได้ว่า คนไทยมีการออกเสียงสั้นและยาวนานให้เห็นความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยพิจารณาจากตารางที่แสดงอัตราส่วนค่าระยะเวลาในการออกเสียงคำเดี่ยวเสียงสั้นต่อคำเดี่ยวสระเสียงยาว ในการเก็บข้อมูลผู้บอกภาษาคนไทยมีการตั้งใจในการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและออกเสียงมาด้วยความมั่นใจ จึงทำให้มีการออกเสียงสั้น-ยาวที่ชัดเจน ส่วนคนอินเดียมีการออกเสียงในพยางค์เสียงสั้นและเสียงยาวบางพยางค์ไม่แตกต่างกันด้านความสั้น-ยาว จึงทำให้ค่าเฉลี่ยที่ออกมาของพยางค์เสียงสั้นและเสียงยาวมีความแตกต่างกันไม่มาก แต่คำเดี่ยวสระเสียงยาวผู้บอกภาษาคนอินเดียก็ยังมีความยาวกว่าคำเดี่ยวสระเสียงสั้น และยังพบว่าค่าระยะเวลาเฉลี่ยในคำพยางค์เป็นมากกว่าคำพยางค์ตาย ทั้งในคนไทยและคนอินเดีย ในเสียงสั้นและเสียงยาว และหากพิจารณาจากค่าอัตราส่วน สามารถตีความได้ว่า คนไทยสามารถออกเสียงคำในพยางค์ตายได้ชัดถ้อยชัดคำมากกว่าในพยางค์เป็น ในขณะที่คนอินเดียออกเสียงคำสระเสียงสั้นและเสียงยาวในคำพยางค์ตาย มีค่าอัตราส่วนของค่าระยะเวลาในการออกเสียงสระไม่แตกต่างจากการออกเสียงในคำพยางค์เป็น

6. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนไทยและคนอินเดียที่พูดภาษาฮินดีเป็นภาษาแม่ โดยศึกษาปัจจัยเพศที่มีผลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์ วิเคราะห์ทั้ง 3 ประเด็น ได้แก่ ค่าความถี่มูลฐาน พิสัยค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลา และใช้สถิติทดสอบที (t-Test) เพื่อใช้ทดสอบสมมุติฐานของผลต่างระหว่างประชากรทั้งสองกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของคนอินเดียทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างจากการออกเสียงของคนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) ในทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ คนอินเดียทั้งเพศชายและเพศหญิงจะออกเสียงที่ค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าคนไทยในทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และเมื่อพิจารณาสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ พบว่าคนอินเดียสามารถออกเสียงวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวาที่เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ใกล้เคียงกับการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้มากกว่าวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกที่เป็นวรรณยุกต์ระดับ และสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในพยางค์ตายได้ใกล้เคียงกว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็น คนอินเดียไม่มีปัญหาเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา เมื่อผู้บอกภาษาคนอินเดียสับสนในเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ จะเลือกออกเสียงวรรณยุกต์เป็นวรรณยุกต์ระดับ และจะมีความสับสนมากกับการออกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์สระเสียงยาว จากสัญลักษณ์โดยรวมของกลุ่มผู้บอกภาษาคนอินเดียสังเกตพบว่า ผู้บอกภาษาคนอินเดียส่วนใหญ่จะมีการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่มีลักษณะสูงขึ้นในช่วงท้ายของการออกเสียงเสมอ ทั้งนี้อาจ

เป็นการนำลักษณะบางประการของการออกเสียงในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งน่าจะนำไปศึกษาต่อไป

เมื่อพิจารณาพิสัยค่าความถี่มูลฐานพบว่า วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานกว้างกว่าวรรณยุกต์ระดับ คนไทยและคนอินเดียมีวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับเป็นวรรณยุกต์ที่มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานกว้างที่สุดและมีวรรณยุกต์ระดับเป็นวรรณยุกต์ที่มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานแคบที่สุด

ส่วนการวิเคราะห์ค่าระยะเวลา ในงานวิจัยนี้พบว่า พยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้นมีค่าระยะเวลาน้อยกว่าสระเสียงยาวทั้งการออกเสียงของคนไทยและคนอินเดีย นอกจากนี้ยังพบว่า การออกเสียงพยางค์ตายจะมีค่าระยะเวลาน้อยกว่าพยางค์เป็น

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า สระเสียงสั้นและสระเสียงยาวแตกต่างกันที่ค่าระยะเวลาในการออกเสียง (duration) และความสั้นยาวในการเปล่งเสียง (length) ซึ่งสระเสียงสั้นจะมีค่าระยะเวลาในการออกเสียงน้อยกว่าและมีความสั้นกว่าสระเสียงยาว จึงออกเสียงง่าย ทำให้การออกเสียงภาษาไทยของคนอินเดียในพยางค์เสียงสั้นใกล้เคียงกับภาษาไทยกรุงเทพฯ มากกว่าในพยางค์เสียงยาว

การออกเสียงวรรณยุกต์ที่มีสระเสียงสั้น กลุ่มผู้บอกภาษาคนอินเดีย โดยเฉพาะคนอินเดียเพศหญิง ออกเสียงพยางค์สระเสียงสั้น ได้ชัดเจนใกล้เคียงคนไทย มากกว่าพยางค์สระเสียงยาว

คนอินเดียส่วนใหญ่ออกเสียงพยางค์สระเสียงสั้นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้คล้ายกับการออกเสียงของคนไทยมากกว่าวรรณยุกต์ระดับ แม้ว่าเป็นสระเสียงสั้นก็ตาม นอกจากนี้ยังพบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์พยางค์ตาย (ทั้งสระเสียงสั้นและเสียงยาว) ของคนอินเดียเพศหญิง ออกเสียงได้ใกล้เคียงคนไทยมากกว่าพยางค์เป็น

จากสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า เพศหญิงมีความสามารถทางภาษามากกว่าเพศชาย และมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาในรูปแบบมาตรฐานมากกว่าเพศชาย ทำให้คนอินเดียเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้ใกล้เคียงกว่าคนอินเดียเพศชาย จากงานวิจัยพบว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานที่พบว่า เพศหญิงมีความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้ใกล้เคียงคนไทยมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงวรรณยุกต์กับปัจจัยเพศที่ผ่านมา กล่าวคือ งานวิจัยของปิ่นแก้ว กังวานสุขพันธ์ (2550) ที่ศึกษาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนไทยเชื้อสายเขมรในจังหวัดสุรินทร์ที่พบว่า เด็กนักเรียนเพศหญิงไม่มีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เลย ในขณะที่นักเรียนเพศชายมีการออกเสียงแตกต่างออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลการวิจัยของวิไลลักษณ์ จูราหะวงศ์ (2543) ที่ศึกษาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนไทย คนแค้วน และคนชกข์ ของคนที่มีอายุ 40-60 ปี พบว่า การ

ออกเสียงของผู้บอกภาษาเพศชายมีแนวโน้มที่ออกเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับคนไทยมากกว่าเพศหญิง อีกทั้งเพศหญิงมีการแปรของการออกเสียงวรรณยุกต์มากกว่าเพศชาย ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยในการศึกษาที่แตกต่างกันบางประการ กล่าวคือ งานวิจัยการออกเสียงของคนอินเดียนี้ ผู้วิจัยพบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ดีกว่าคนอินเดียเพศชาย ถึงแม้ว่าคนอินเดียเพศชายจะเป็นกลุ่มที่ได้มีโอกาสพบปะเจรจาทำการค้าและธุรกิจกับคนไทยมากกว่าคนอินเดียเพศหญิงก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นได้ว่า ในการเก็บข้อมูลนั้น ผู้บอกภาษาคอนอินเดียเพศหญิงส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สามารถออกเสียงภาษาไทยได้อย่างมั่นใจและพยายามออกเสียงให้ผิดน้อยที่สุด ในขณะที่คนอินเดียเพศชายซึ่งคุ้นเคยพบปะกับคนไทย จึงให้ความร่วมมือได้ง่ายเมื่อออกเสียงก็ทำได้โดยไม่กังวลว่าจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องทุกคำ จึงออกเสียงด้วยความเคยชิน แต่ไม่ได้คำนึงว่าจะเป็นการออกเสียงที่ผิดไปจากภาษาไทยหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ข้อสังเกตนี้ควรจะศึกษากับคำพูดต่อเนื่องในอนาคต โดยอาศัยการเก็บข้อมูลจากการสนทนาของเสียงวรรณยุกต์จริง ที่ผู้บอกภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลในคำพูดต่อเนื่องและคำเดี่ยวนั้น เพศหญิงยังสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ใกล้เคียงอยู่หรือไม่

เชิงอรรถ

- ¹ Source: High Level Community Report, Estimated size of overseas Indian community: country-wise (December, 2001), website of officicial e-zine of ministry of Overseas Indian Affairs : <http://www.overseasindian.in/map-dir/sea.shtml>
- ² Chomsky นักสัทวิทยาเพิ่มพูนได้ให้แนวคิดในเรื่องผู้บอกภาษาไว้ว่า ผู้พูดภาษาแม่ทุกคนสามารถเป็นตัวแทนของประชากรที่พูดภาษานั้นๆ ได้ (Chomsky and Halle, 1968, pp.3-4 อ้างใน เสวีร พรหมขุนทอง, 2549)
- ³ คนอินเดียที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยต่ำกว่า 5 ปี จะมีความรู้ในภาษาไทยไม่มากเท่าที่ควร จึงทำให้ไม่ทราบคำศัพท์และไม่สามารถออกเสียงได้ และหากอยู่เกินกว่า 10 ปี เกิดการรับภาษาและเรียนรู้แก้ไขข้อบกพร่องจนสามารถออกเสียงภาษาไทยคล้ายคนไทย ดังนั้นความแตกต่างจึงน้อยลงหรือไม่มีความแตกต่าง ซึ่งเป็นไปตามเส้นโค้งการเรียนรู้ (learning curve) ซึ่งจะแสดงถึงการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง มีลักษณะเส้นโค้งการเรียนรู้แบบตัวเอส (S-curve pattern) ช่วงแรกของกราฟมีความชันน้อย คือ มีความลาดมาก ผู้เรียนต้องใช้เวลานานในการเริ่มเรียนรู้ (slow beginning) และเมื่อระยะเวลาผ่านไป เส้นกราฟจะชันขึ้นอย่างรวดเร็ว (steep acceleration) แสดงว่ามีการเรียนรู้ได้เร็วและง่ายขึ้น จนถึงช่วงที่เรียกว่า ระยะเวลาการเรียนรู้คงที่ (learning plateau) ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เรียนมีความรู้สมบูรณ์แล้วไม่ต้องพัฒนาอีกต่อไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553, น.254-255)

- ⁴ ปวินท์ มินทอง กรมเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และแอฟริกา กล่าวไว้ในบทความ ภาษาสำคัญ ในอินเดีย เอเชียใต้: สีสันหลากหลายวัฒนธรรม เผยแพร่ในเว็บไซต์ Department of south Asian, Middle East and African Affair http://sameaf.mfa.go.th/th/country/south-asia/tips_detail.php?ID=2162 ว่า “สำเนียงฮินดีที่เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นมาตรฐานนั้นพัฒนามาจากสำเนียง **ขริโพลี** ซึ่งเป็นสำเนียงที่พูดกันในแถบเดลี ทางตะวันตกของรัฐบาลของประเทศ และทางใต้ของรัฐบาลตรังชันท์”
- ⁵ พัฒนาขึ้น โดย Paul Boersma และ David Weenink จากสถาบันวิทยาศาสตร์ภาษาศาสตร์ เนเธอร์แลนด์
- ⁶ ซึ่งทำให้วรรณยุกต์ทุกวรรณยุกต์มีค่าระยะเวลาของวรรณยุกต์เป็น 100% และแบ่งการวัด ออกเป็น 10 จุด ซึ่งรวมจุดที่ 0% ด้วยจะเป็นทั้งหมด 11 จุด

เอกสารอ้างอิง

- กรรณา-เรืองอุไร กุศลาสัย. (2543). *วัฒนธรรมสัมพันธ์ไทย-อินเดีย*. กรุงเทพมหานคร: ศยาม.
- ปวินท์ มินทอง. (2554). *ภาษาสำคัญในอินเดีย เอเชียใต้: สีสันหลากหลายวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : กรมเอเชียใต้ตะวันออกกลาง และแอฟริกา สืบค้นเมื่อ 26 มิถุนายน 2555, จาก http://sameaf.mfa.go.th/th/country/south-asia/tips_detail.php?ID=2162
- ปิ่นแก้ว กังวานสุขพันธ์. (2550). *การศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายเขมรกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่: นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแกใหญ่และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไพทสมันต์ จังหวัดสุรินทร์ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.*
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)*. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977).
- วิไลลักษณ์ จูราหะวงศ์. (2543). *วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแค้วน และคนชกซ์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เสวีพร พรหมขุนทอง. (2549). *สัทศาสตร์และสัทวิทยาในการอ่านทำนองเสนาะไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- อินทรา ชะฮีร์. (2534). *บทบาทของสมาคมศรีสุริยาสภาในสังคมไทย (พ.ศ.2475-2525)*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- อุดม เขียววงศ์. (2553). *ประวัติศาสตร์ชาติไทย*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

- เหงียน ถิ เวิน จี. (2549). การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ไทยที่ชาวเวียดนามออกเสียงตามประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Gedney, William J. (1972). *A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects*. In m. estellie Smith (Ed), *Studies in Linguistics in Honor of George L.Trager*. The Hague.
- Ministry of overseas Indian Affairs. (2001). *Estimated size of overseas Indian community: country-wise. India : High Level Community Report*. Retrieved 2 June 2013, from <http://www.overseasindian.in/map-dir/sea.shtml>